

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobkyně: **Bc. Z. D.**, narozená dne ...
bytem H. 63, B.
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Poláchem
sídlem Smetanova 6, 678 01 Blansko,
adresa pro doručování Štefánikova 61, 612 00 Brno

proti
žalované: **Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně**
sídlem nám. T. G. Masaryka 5555, 760 01 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 30. 3. 2016, č. j. 475/R/2016

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím rektor Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně (dále jen „rektor“) zamítl žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí děkana Fakulty managementu a

ekonomiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně (dále jen „děkan“) ze dne 16. 2. 2016, č. j. 15/st/LV/03, a rozhodnutí děkana potvrdil. Rozhodnutím děkana žalobkyni na základě její žádosti doručené dne 11. 2. 2016 podle ust. § 54 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysokých školách“) nebylo povoleno přerušení studia v navazujícím magisterském studijním programu Ekonomika a management, studijním oboru Podniková ekonomika (kombinovaná forma studia) na Fakultě managementu a ekonomiky Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně (dále též „univerzita“).

2. Rektor v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně k žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana nedoložila žádné doklady, které by odůvodňovaly změnu rozhodnutí děkana. S poukazem na čl. 21 odst. 2 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně uvedl, že z průběhu studia žalobkyně vyplývá, že v akademickém roce 2015/2016 nesplnila žádnou studijní povinnost, ze zapsaných 34 kreditů ke dni rozhodování za zimní semestr nezískala žádný kredit, přestože již skončilo zkouškové období a začala výuka letního semestru. K tomu s poukazem na čl. 21 odst. 3 studijního a zkušebního řádu uvedl, že žalobkyně nedoložila žádné lékařské potvrzení nebo doklad o pracovní neschopnosti, které by potvrzovalo výjimečné zdravotní důvody. Žalobkyně v žádosti o přezkoumání rozhodnutí odkázala na lékařskou zprávu praktického lékaře, nedoložila však posudek odborného lékaře o jejím problematickém zdravotním stavu. Rektor zdůraznil, že při posuzování žádosti o přerušení studia je rozhodnutí, že zdravotní důvody jsou natolik závažné, že neumožňují nejen pokračovat ve studiu, ale také plnit pracovní povinnosti, které jsou z hlediska náročnosti ještě obtížnější než kombinovaná forma studia. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedoložila žádné doklady, které by potvrdily závažné zdravotní důvody, neshledal rektor důvod pro změnu původního rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhla soudu, aby rozhodnutí rektora žalované i předcházející rozhodnutí děkana zrušil a uložil žalované povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.
4. Žalobkyně s poukazem na ust. § 54 odst. 1 zákona o vysokých školách, čl. 21 odst. 1 a odst. 6 Studijního a zkušebního řádu univerzity, ust. § 180 odst. 1 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) namítala, že každé rozhodnutí vysoké školy musí splňovat zákonné náležitosti, tj. obsahovat výrokovou část, odůvodnění a poučení. Má za to, že pokud její žádosti nebylo v plném rozsahu vyhověno, bylo nutné, aby rozhodnutí obsahovalo náležité odůvodnění naplňující požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně namítala, že odůvodnění rozhodnutí děkana tyto požadavky nesplňuje a v žádném případě jej nelze považovat za vyhovující zákonu. Odůvodnění rozhodnutí děkana se omezuje na obecné konstatování, že „podle Studijního a zkušebního řádu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, čl. 21, odst. 2, přerušení studia v době, kdy je předpoklad pro nesplnění studijních povinností, nelze povolit“, nejsou zde však uvedeny žádné podklady, na základě kterých bylo rozhodnutí vydáno, žádné úvahy, kterými se děkan řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a ani zde nejsou uvedeny žádné informace o tom, jak se vypořádal s odůvodněním její žádosti. Žalobkyně je toho názoru, že rozhodnutí děkana nedává možnost přezkoumat, k jakým právně relevantním skutkovým zjištěním děkan při svém rozhodování dospěl, z jakých podkladů vycházel a z jakých právně

relevantních důvodů posoudil zjištěný skutkový stav spočívající v jejím dosavadním studiu jako naplnění podmínek pro předpoklad pro nesplnění studijních povinností. V rozhodnutí rektora je podrobněji pouze odůvodněno, proč dle jeho názoru nebylo žádosti o přerušení studia vyhověno, rektor se v napadeném rozhodnutí však vůbec nevypořádal s námitkami žalobkyně proti rozhodnutí děkana, zejména se skutečností, že rozhodnutí děkana je nezákonné. Z uvedených důvodů se žalobkyně domnívá, že rozhodnutí rektora žalované i rozhodnutí děkana jsou chybná.

III. Vyjádření žalované k žalobě a replika žalobkyně

5. Ve vyjádření k žalobě rektor žalované předně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. S poukazem na ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách uvedl, že na rozhodování o právech a povinnostech studenta se nevztahují obecné předpisy o správním řízení, musí však být zachovány základní zásady správního řízení dle ust. § 2 – 8 správního řádu, což bylo v daném případě dodrženo. Rektor má za to, že děkan postupoval jak v souladu se zákonem o vysokých školách, tak v souladu se Studijním a zkušebním řádem univerzity, když rozhodl tak, že vzhledem k nesplněným studijním povinnostem žalobkyni nepovolil přerušení studia z důvodu uvedeného v ust. čl. 21 odst. 2 studijního a zkušebního řádu. I kdyby rektor připustil, že odůvodnění rozhodnutí děkana vzhledem ke své stručnosti mohlo být nedostatečné, odkázal na napadené rozhodnutí, kde bylo velmi podrobně zdůvodněno, z jakého důvodu došlo k zamítnutí žádosti žalobkyně a nepovolení přerušení studia. Zejména rektor v přezkoumání uvedl, že žalobkyně v akademickém roce 2015/2016 nesplnila žádnou studijní povinnost. Ze zapsaných 34 kreditů nezískala ani jediný, z čehož je evidentní, že bylo naplněno ust. čl. 21 odst. 2 studijního a zkušebního řádu a nelze tedy povolit přerušení právě z důvodu nesplnění studijních povinností, zvláště pak proto, že žalobkyně žádost podala na konci zkouškového období a bylo tak zjevné, že není reálné, aby splnila své studijní povinnosti. Rektor dále uvedl, že v napadeném rozhodnutí posuzoval rovněž otázku zdravotních důvodů, pro které je možné přerušit studium, z žalobkyní předložených materiálů však nevyplývá, že by zdravotní důvody byly natolik závažné, aby žalobkyně nemohla splnit byť jen jedinou svoji studijní povinnost a z 34 kreditů získat alespoň dílčí počet. Rektor má za to, že i kdyby odůvodnění rozhodnutí děkana nebylo dostatečné, na samotné výsledné rozhodnutí by to nemělo vliv. Nadto byla tato vada odstraněna v napadeném rozhodnutí rektora, které obsahuje podrobné odůvodnění výsledného rozhodnutí o nepovolení přerušit studium. Pokud žalobkyně v žalobě poukazovala na ust. § 180 odst. 1 správního řádu, rektor je toho názoru, že toto ustanovení nelze na posuzovaný případ použít, neboť podle ust. § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách se uplatní zásada *lex specialis derogat legi generali*, protože zákon o vysokých školách jakožto zvláštní úprava má přednost před použitím správního řádu coby normy obecnější. Jediná možnost, jak dochází k prolomení této zásady, je aplikace ust. § 177 odst. 1 správního řádu, dle kterého se na rozhodování o právech a povinnostech použítí základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 – 8 správního řádu. Rektor má za to, že v projednávaném případě nedošlo k porušení zásad správního řízení.
6. S ohledem na výše uvedené skutečnosti rektor žalované navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika, v níž žalobkyně především setrvala na své žalobní argumentaci. Podle jejího názoru není možné, aby rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

rektora byly zhojovány vady rozhodnutí děkana, jelikož takový postup nemá oporu v zákoně. Žalobkyně má za to, že rektor postupoval v rozporu se zákonem, neboť rozhodnutí děkana mělo být jako nezákonné rektorem žalované zrušeno. Zákon nedává možnost, aby byly odůvodněním rozhodnutí rektora napravovány vady rozhodnutí děkana. Kromě toho žalobkyně opětovně namítala, že se rektor vůbec nezabýval jejími námitkami proti rozhodnutí děkana. Žalobkyně nesouhlasí s názorem žalované ohledně aplikace ust. § 180 odst. 1 správního řádu. S odkazem na komentářovou literaturu uvedla, toto ustanovení není svým charakterem přechodným ustanovením, ale nepřímou novelou právních předpisů platných a účinných k 1. 1. 2006, upravujících v tom či onom rozsahu a v té či oné podobě speciální správní řízení. Zákon o vysokých školách se stal nepochybně účinným před účinností správního řádu, proto je v případě postupů upravených zákonem o vysokých školách použitelné ust. § 180 správního řádu, a tedy i ust. § 68 správního řádu upravující náležitosti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu.

IV. Posouzení věci soudem

8. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí rektora žalované, jakož i předcházející rozhodnutí děkana, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalobkyni nebylo povoleno přerušení studia.
10. Podle ust. § 54 zákona o vysokých školách může být studium ve studijním programu za podmínek stanovených studijním a zkušebním řádem i opakovaně přerušeno. Studijní a zkušební řád stanoví nejdelší celkovou dobu přerušení studia.
11. Podle čl. 21 odst. 1 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně na základě písemné žádosti studenta děkan nebo rektor stanoví dobu přerušení studia tak, aby byly dodrženy všechny zásady tohoto řádu v souladu s příslušným studijním programem. Podle odst. 2 téhož ustanovení přerušení studia v době, kdy je předpoklad pro nesplnění studijních povinností, nelze povolit.
12. Žalobkyně se ve své žalobní argumentaci omezila na námitku, že rozhodnutí děkana neobsahuje řádné odůvodnění ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož z něj není zřejmé, k jakým relevantně skutkovým zjištěním děkan dospěl, z jakých podkladů vycházel a z jakých důvodů byly naplněny podmínky pro předpoklad pro nesplnění studijních povinností. Přitom podle jejího názoru není možné, aby rozhodnutím rektora byly zhojovány vady rozhodnutí děkana. Soud uvedené argumentaci žalobkyně nepřisvědčil.
13. Procesní pravidla pro vydávání rozhodnutí o právech a povinnostech studentů jsou zakotvena v ust. § 68 zákona o vysokých školách (soud věc posuzoval dle právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů – viz § 75 odst. 1 s. ř. s.). Podle odst. 1 se na rozhodování o právech a povinnostech studenta nevztahují obecné předpisy o správním řízení, argumentace žalobkyně odkazující na ustanovení správního řádu tedy bez dalšího neobstojí (viz také níže). Náležitosti rozhodnutí ve věcech povolení přerušit studium jsou nicméně upraveny přímo v zákoně o vysokých školách, a to v ust. § 68 odst. 3, dle něhož rozhodnutí musí být podle tohoto ustanovení vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

doručeno do vlastních rukou. Odst. 4 dále stanoví, že student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí.

14. Právo účastníka řízení (studenta) na řádné odůvodnění rozhodnutí a tomu odpovídající povinnost správního orgánu je jedním ze základních principů materiálního právního státu, kterým je respektování zásady předvídatelnosti zákona, právní jistoty a vyloučení svévole ze strany rozhodujících správních orgánů. Z rozhodnutí o právech a povinnostech studenta musí být zřejmé, z čeho správní orgány vycházely a jakými skutkovými a právními úvahami se řídily. Zároveň musí být, neobsahuje-li zákon o vysokých školách úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů dle § 2 – 8 správního řádu, rozhodnutí o právech a povinnostech studenta v souladu s těmito zásadami. Přitom z § 68 odst. 3 zákona o vysokých školách, jakožto z právní úpravy zvláštní vůči § 68 odst. 3 správního řádu, dostatečně vyplývalo, jaké povinnosti musí ve vztahu k odůvodnění svého rozhodnutí příslušný správní orgán splnit.
15. V rozsudku ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, všechna zde uváděná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009-102, pak vyslovil, že pokud „*odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se zcela ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je na místě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Pokud ovšem odvolací orgán shledá odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně za natolik nevyhovující, že jej nelze akceptovat ani zčásti, je to důvod pro zrušení takového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal (§ 90 odst. 1 písm. b/ správního řádu). Jestliže by odvolací orgán v takové situaci „odstranil“ veškeré závěry správního orgánu I. stupně a kompletně je nahradil svými, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu.*“
16. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí děkana, kterým žalobkyni nebylo povoleno přerušit studium, obsahuje odůvodnění tohoto znění: „*Podle Studijního a zkušebního řádu Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, čl. 21 odst. 2, přerušení studia v době, kdy je předpoklad pro nesplnění studijních povinností, nelze povolit.*“ Pokud žalobkyně namítala, že z rozhodnutí děkana nelze přezkoumat, k jakým právně relevantním skutkovým zjištěním děkan dospěl, z jakých podkladů vycházel a z jakých důvodů posoudil skutkový stav spočívající v jejím dosavadním studiu jako naplnění podmínek pro předpoklad pro nesplnění studijních povinností, soud připouští, že rozhodnutí děkana je samo o sobě v těchto ohledech poměrně kusé. Odůvodnění rozhodnutí děkana obsahuje pouze jednu stručnou větu Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

odkazující na čl. 21 odst. 2 studijního a zkušebního řádu, není z něj však patrné, z jakých podkladů děkan vycházel a na základě čeho dospěl k závěru, že v případě žalobkyně je splněn „předpoklad pro nesplnění studijních povinností“.

17. V této souvislosti však nelze pominout, že rektor žalované v rozhodnutí o přezkoumání rozhodnutí děkana relativně podrobně zdůvodnil, z jakých důvodů žalobkyni nebylo přerušeno studium povoleno a z čeho přitom vycházel. Kromě citace čl. 21 odst. 2 studijního a zkušebního řádu rektor uvedl, že z průběhu studia žalobkyně zjistil, že v akademickém roce 2015/2016 nesplnila žádnou studijní povinnost, jelikož ze zapsaných 34 kreditů ke dni rozhodování za zimní semestr nezískala žádný kredit, přestože již skončilo zkouškové období a začala výuka letního semestru akademického roku 2015/2016. Rektor žalované se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval i možností přerušeno studium podle čl. 21 odst. 3 studijního a zkušebního řádu, k čemuž uvedl, že žalobkyně sice předložila lékařskou zprávu praktického lékaře, nedoložila však posudek odborného lékaře o jejím problematickém zdravotním stavu ani lékařské potvrzení nebo doklad o pracovní neschopnosti, které by potvrzovalo výjimečné zdravotní důvody. Zdůraznil, že při posuzování žádosti o přerušeno studium je rozhodující skutečnost, že zdravotní důvody jsou natolik závažné, že neumožňují nejen pokračovat ve studiu, ale také plnit pracovní povinnosti, které jsou z hlediska náročnosti ještě obtížnější než kombinovaná forma studia.
18. Ačkoli rozhodnutí děkana by z hlediska dostatečnosti odůvodnění samo o sobě neobstálo, je nutno zdůraznit, že konkrétní důvody nepovolení přerušeno studium i odkaz na podklady pro rozhodnutí jsou podrobně obsaženy v odůvodnění rozhodnutí rektora. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (děkana) tvoří s rozhodnutím nadřízeného orgánu (rektora) jeden celek, a proto bylo možné dílčí části odůvodnění doplnit v druhostupňovém rozhodnutí. Z hlediska soudního přezkumu je rozhodné, zda odůvodnění rozhodnutí ob stojí jako celek, o čemž v daném případě nebylo pochyb. Za podstatné přitom soud považuje, že rektor žalované zcela nenahradil úvahy správního orgánu prvního stupně, čímž by žalobkyni odňal jednu instanci, ale pouze doplnil (i když samo o sobě poměrně strohé) odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o konkrétní důvody, proč žalobkyni nebylo možné povolit přerušeno studium, resp. z jakých důvodů byl naplněn předpoklad pro nesplnění studijních povinností. V postupu správních orgánů proto soud neshledal pochybení.
19. Pokud žalobkyně namítala, že se rektor v napadeném rozhodnutí nevypořádal s namítanou nezákonností, soud připouští, že napadené rozhodnutí není formulováno tak, že by obsahovalo výslovnou reakci rektora na namítanou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí je nicméně zřejmé, že rektor se právě touto námitkou zabýval, když uvedl jak relevantní skutková zjištění, tak podklady, z nichž vycházel a rovněž podrobně zdůvodnil, proč jsou u žalobkyně naplněny předpoklady pro nesplnění studijních povinností. Rektor se ztotožnil s názorem děkana, že rozhodnutí o nepovolení přerušeno studium bylo vydáno v souladu se zákonem a s vnitřními předpisy vysoké školy, proto nepochybil, pokud rozhodnutí děkana nezrušil, ale naopak jej potvrdil a žádost o přezkoumání rozhodnutí zamítl. Soudu ostatně není zřejmé, jak by mohla být žalobkyně postupem rektora zkrácena na svých veřejných subjektivních právech, ani žalobkyně v tomto směru ničeho nenamítala.

V. Závěr a náklady řízení

20. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje: D. J.

21. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročež mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu